

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE CLOWNS TRIOMFEREN

Toneelspel in 3 bedrijven

door

Gaston Martens

Toneelfonds J. Janssens

Antwerpen - 1992

Nr. 1945

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWAALF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:
I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

C.I.P. KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK ALBERT I
Martens, Gaston

De clowns triomferen : blijspel in drie bedrijven / Gaston Martens. - Antwerpen
: Toneelfonds J. Janssens, 1992. - 55p. ; 30 cm.
ISBN 90-385-0132-3
Doelgroep : Toneelverenigingen
NUGI: 302

Wettelijk depot D/1992/220/4
ISBN 90-385-0132-3

cop. 1991 Toneelfonds J. Janssens/Erven Gaston Martens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

PERSONEN

3 dames - 9 heren

Miel Van Varen, barbier en duivenmelker.

Stans, zijn vrouw

Isidoor, zijn broer

Adele, zijn zuster

Dolf, zijn broer: clown Pitou

Sienna, zijn dochter

Duive, leerling-barbier en duivenmelker

Raoul, sergeant

Krulle, wildstroper

Aldini, circusdirecteur

De markies

Bruno, zijn jachtwachter

Figuratie : een groom.

Het stuk speelt in Vlaanderen.

EERSTE AKT

Buiten. Een of twee linden. Een grote, ruwe tafel en stoelen.
Het huis waar Miel woont. Een wegje links en naar achter. Groen.

MIEL : (Komt uit het huis. Hij is een levendige man van bij de vijftig.
Hij draagt een doos met barbiersgerief, zet ze op tafel. Terwijl
hij scheermessen op tafel legt:) La la la la la...

STANS : (Is van dezelfde ouderdom als haar man. Zij heeft een ferm
buikje en enige bruine haartjes onder de neus en op de kin. Ze
herstelt kousen.) Is dat nu serieus ? Mensen scheren in d'open
lucht ?

MIEL : 't Is zo gezond, en veel beter ! Dan ziet ge't als ge ze bloed
tapt.

STANS : Allemaal flauwe praat... 't Is om naar uw duiven te kijken.
(met een zucht) Ah, die duiven. Dat zal de nagel zijn van mijn
doodkist.

MIEL : Met éne komt ge niet toe.

STANS : Hertefritter... Gij, manneke, ge zijt bezig met ons plat te
réneweren... Ge speelt dure poelen, en ge verliest uren en uren
met er over te zeveren met Duive, dien onnozelaar.

MIEL : Duive ?!... Meer respect voor onze propretaris, 't is een wees,
en ze noemen hem wel Duive, maar hij is een dichter.

STANS ; Ze zeggen 't... Hij schrijft slechte dingen, over de liefde en
gefluister; zo slecht is-ie... En anders is-ie een snul, ja,
een snul: hij vraagt gedurig pardon... Hij zal eindigen als Job,
op de messing. Wat kan hij ?... Een beetje spelen op een mond-
muziekske, een grote pijpen smoren. (ver vrolijke muziek)
Hoor hem.

MIEL : Hij zou u ook al kunnen scheren.

STANS : Gij... gij lelijke k1lo. Daar !

MIEL : Merci, 't is zeker... Ssst.

DUIVE : (Op. Hij is een slanke jongen met een leuke artiestenkap. Een
beetje slordig in een half-boers artiestenpak. Soms zeer schuch-
ter, soms plezierig en raar. En steeds zeer beleefd. Hij trekt

veel aan een grote pijp, spreekt een meer zuivere taal dan de anderen. Om te eindigen haalt hij een hoge noot uit zijn mond-harmonica.) Pardon, pardon... Dag, Constance en dag Miel.

MIEL : Dag collega.

DUIVE : Hier Miel, een brief voor u, van de facteur... 't Schijnt dat die van Amerika komt.

MIEL : Van Amerika ?... Dat kan van onzen Dolf zijn.

STANS : Van den dien, die clown geworden is ?

MIEL : (schamper) Ja, van mijn broer, de clown.

DUIVE : (zeer geïnteresseerd) Hebt... hebt gij een broer, die clown is ?... Dat wist ik niet. Ik vind dat zeer interessant.

MIEL : De familie niet, z'is daar niet bijzonder fier om.

DUIVE : Waarom niet ?... Een clown, zo een sympathiek figuur... Ik heb er altijd van gedroomd. (Miel heeft de omslag open gemaakt en leest) Pardon, pardon... Mag ik op 't duivekot gaan ?

MIEL : Ga maar.

DUIVE : Merci... Pardon, pardon. (af. Wat verder : muziek)

STANS : Is 't van hem ? Van de clown ?... Wat schrijft-ie ?

MIEL : Niet veel... Hij komt over, met een dochter... Hij zou haar hier willen laten voor een tijd.

STANS : Bij ons ?... Gij hebt hier toch een broer en een zuster.

MIEL : Ze moeten verwittigd worden... Hij vraagt het... Maar een jong meiske, bij Door en Dèle, die verstokte kwiebussen.

STANS : Hoe oud is ze maar, die dochter ?

MIEL : Zestien jaar. (roept) Duive !... Duifke !!

DUIVE : (van ver) Ja !

MIEL : (half voor zich uit) Drie en twintig jaar, dat wij hem niet meer gezien hebben...

DUIVE : (lopend op. Zeer benieuwd) Hij komt ?... Pardon, pardon... Wanneer ?

MIEL : 't Kan vandaag zijn, of morgen, overmorgen.

DUIVE : Zo rap ?... Mag ik hem zien ?

MIEL : Waarom niet ?

STANS : Zal hij 't zien waard zijn ?

DUIVE : Natuurlijk !... Een clown, die door al de kinderen van de wereld op de handen wordt gedragen. Heerlijk... De zeer geliefde man, de paljas. Zijn lach, dat is zijn harnas. Hij gaat van land tot land, de gevierde komediant.

MIEL : Zeg Duifke, zoudt ge mijn broer en zuster willen verwittigen ?

DUIVE : Isidoor en Adèle ?

MIEL : Ja, Door en Dèle... Zeg dat ik groot nieuws heb, een brief.

DUIVE : Uit Amerika ?

MIEL : Beter niet... Ze zouden direct fineren dat 't van Dolf is, en hun liefde voor hem is zo groot niet.

DUIVE : Hoe is 't mogelijk ?... Ik...ik wens dat hij mijn vader was.

MIEL : Hij kan 't nog worden: trouw met zijn dochter... Vindt ge dat niet raar dat 'n clown een dochter heeft ?

DUIVE : In 't geheel niet !... Ik denktdat ze 't gemiddeld drie dozijn hebben.

STANS : Och gij verdeke.

MIEL : Duifke, gij spuiter... Loèp nu om Door en Dèle.

DUIVE : Ja. (Af. Ver muziek)

MIEL : (Met brief in de hand, zonder hem nog in te kijken. Voor zich uit.) Pitoe... Clown Pitoe.

STANS : Pi... Pitoe ?.. Heet-ie Pitoe ?.. 't Is zo Pitoeachtig...
(Een schot dichtbij) Oei Here !

MIEL : Dat zal Krullie zijn.

KRULLIE : (Op. Hij is een grote knullebollige kerel met een baard van zes weken. Hij hinkt. Zijn kleren dragen de sporen van zijn lange strooptochten. Hij loert langs alle kanten, ontschakelt zijn stropersgeweer, verbergt het onder zijn plunje. Hij lacht breed.)
Daag !

STANS : Krullie, gij, gij doet mij dood met uw schieten.

KRULLIE : Dood ?!... Ge moet Miel zo blij niet maken.

STANS : Ge weet van mijn hertziekte, en ge lost schoten lijk uit een kanon... De garde zal u pakken !.. Pensejagen, in vollen dag, op 't goed van de markies.

KRULLIE : Dat ze mij maar trachten te pakken... (woest) Zij hebben mij ene keer te stekken gehad, maar geen tweede keer: ik zal ze liever zelf omverre leggen.

STANS : Oh.

KRULLIE : 't Wild is van iedereen.

MIEL : Nu klapt gij lijk onzen Dolf.

KRULLIE / Uw broer ?

MIEL : Ja. Hij komt over.

KRULLIE : 't Is toch geen waar zeker ?

MIEL : 't Doet.

KRULLIE : Wanneer ?

MIEL : Vandaag misschien...

KRULLIE : Nondedomme... Dolf, mijn oude kameraad... 'k Ben danig blij..
Dolf, penser in 't herte, lijk ik: wij hebben veel op 't wild
geloerd, te gare geslapen... Ah, die goude oude sloeber, een
beetje meer en hij schoot de markies omverre... Blijft-ie een
tijdje ?

MIEL : Misschien wel.

KRULLIE : Ik wil hem, ik moet hem zien... We gaan verdomme te gaar een
ferme pot pakken. (Hij heeft langs alle kanten geloerd om te
weten of er geen onraad is... Hij legt zijn wijsvinger op de
mond) Ush... Iemand. Ik kom seffens weer. (vlug af)

STANS: Een schone kameraad om bij te slapen.

MIEL : Iedereen kan bij geen eerlijke minister in bed liggen, of bij
een schoon meiske.

DUIVE : (op) Ze gaan komen... Ze wilden eerst mijn tonge pellen; maar
ik heb van pijkens gebaard.

MIEL : Goed, goed... Een duif kan soms heel slimzijn.

DUIVE : (plezierig) Misschien, misschien... Nu en dan hoor ik achter
mijn rug zeggen: wat een stommerik, die Duive... En dat ben ik..
Maar daar keer ik mijn hand nog niet voor om: welke dichter wordt
geen stommerik genoemd ?

RAOUL : (Op. Het type van de mannequin: golvend haar, gelustreerd, een
fijn snorretje. Sabel. Hij doet verwaand. Ploft de hakken tegen
mekaar, slaat aan.) Sergeant Raoul... Bonjour, bonjour.

STANS : Wel, wel... Zijt... gij zijt toch kozijn Roul ?

RAOUL : Ra-oul... Jawel. Ik heb vacans... Kom een beetje tot hier ge-
wandeld.

STANS : Een goed gedacht... Wel, kozijn Ra...roul... Kijk, Miel, dat is
nu de zoon van Emerence, de zuster van mijn half broers wijf.

MIEL : Ah ja, familie van de kant van Adam... En ge zijt soldaat ?..
Ook al uw handen naar omhoog gestoken ?

RAOUL : Ik ?... Nooit van mijn leven: ik vecht tot ik er bij val.

MIEL : Valt ge gauw ?

DUIVE : Vechten ? Zijt ge niet benauwd ?

RAOUL : Van niemand.

SIENVA : (Op. Zo groot is ze niet, maar lenig en mooi van vormen. Het haar is kort geknipt. Ze draagt een broek en een pet. De klededracht is sportief, een beetje slordig, maar keurig van snit. Op haar rug, aan een lederen touwtje, bengelt een fijn popje. Ze doet jongensachtig, brengt de hand aan haar pet.)
Allo ! (Gaat naar Miel toe) Zijt gij oncle Emile ?

MIEL : (eerst verbaasd) Hoe ?... Zijt gij ?.. Ja, ik ben Miel, misschien nonkel Miel.

SIENVA : Oh ! Suis heureuse... Bonjour, mon oncle. (kust hem hartelijk)
Et ça, c'est tante ?

MIEL : Owie, matant Constance... Een nichtje, Stans, ons nichtje.

SIENVA : Bonjour, ma tante. (zoent Stans)

STANS : Bezour, bezour... Owie... En daar, nog famiel... (doelt op Raoul) Ca, da's een ko...ko...kozen...

SIENVA : Oui ?... Bonjour cousin. (kust Raoul)

RAOUL : Bonjour, bonjour.

SIENVA : Et ça, ook een cousin ?

MIEL : Non pas... Hij is polet, artist, en amateur van pizons.

SIENVA : Oh, que c'est drôle... J'aime les poètes. (zoent hem)

DUIVE : (is overdonderd) Merci, merci... Pardon.

SIENVA : Pourquoi waarom ? Ik parle français ?

MIEL : Owie.

DUIVE : Oui mademoiselle.

SIENVA : Bravo poète... En gij, mon général !?

RAOUL : Ah, moi aussi, je parle fransee.

SIENVA / Bravo !

MIEL : Jammaar, jammaar, ge zijt toch wel de dochter van mijn broer, van Dolf ?

SIENVA : Je pense, ik denk wel, hij heef mij altijd gezei.

MIEL : En waar is-ie ?

SIENVA : Aan de parlee met vriend... Hij komt subieto, tout de suite.

MIEL : Goed.. En gij, nichtje, hoe heet ge ?

SIENVA : Sienva.

MIEL : Sie... Sienva ?

STANS : (gelijkertijd) Sie... sie... sie ?

SIENVA : Ja, Sienva... Dat kom van Sidonie... Maar Papie appeleer mij altijd Sienva.

- MIEL : 't Is zijn recht;... Nichtje Sienva, ge zijt welgekomen. (drukt haar fors de hand)
- STANS : Welgekomen.
- RAOUL : Bienvenu.
- DUIVE : Lieve jonkvrouw, u brengt de zon, het leven... (Hij is al meteen over 't hoofd geslagen) Pardon, pardon.
- SIENVA : U zijt charmant. (vogelenzang)
- DUIVE : Ik ?
- SIENVA ; Oui... Tout le monde... Hoe heerlijk hier... Les oiseaux... Vogelchant... La belle Flandre... Ik kan goed de Frans, en Papie heeft mij de Vlaams geleerd... Ik ken enige vloek.
- STANS : Oei Here.
- SIENVA : Ja.. En ikke heb mijn pop, poupée.
- MIEL : Een pop ?
- SIENVA : Oui, ici. (toont de pop) Ik ben zot op babys... Oh, hoe zellig is hier, petit paradis... Mag ik de maison, de huis zien ?
- MIEL : Tuurlijk.
- STANS : Ah ! Owie, owie... Kom Silvatje.
- SIENVA : Oui, ma tante Constance... Et toi, mon cousin, et toi, mon cher poète... (Neemt de arm van Raoul en Duive en volgt Stans tot in het huis.)
- MIEL : (Schudt glimlachend het hoofd) Sienvatje, gij levendig bietje, lief duivinneke... (lacht nog, kijkt of hij geen duiven ziet)
- PITOE : (Op. Hij is een flink gladgeschoren man. Ziet er uit als een acteur, of liever als één van die mensen, die, naar het uiterlijk en de klederdracht te oordelen, van Zweden kan komen of van Amerika. In de hand een valies, die hij op tafel zet.)
Au ! Miel !
- MIEL : Wel, Dolf !
- PITOE : (schudt hem eerst de beide handen) Miel, Miel ! Mijn lieve broer ! (zoent hem) 't Is hier de gewoonte niet dat mannen mal-kaar kussen; maar ik ben zo blij u weer te zien...
- MIEL : (ontroerd) Dolf, Dolf, jongen... Na drie en twintig jaar....
- PITOE : 't Is een hele termijn... Ge ziet er goed uit, man.
- MIEL : En gij dan ? Hoe stel ge 't ?
- PITOE : Best... Is mijn dochter, Sienva ?..
- MIEL : Sienva ?... Juist in huis, z'is 't hier al gewoon... Een schoon meiske.

PITOE : En bij u ? Geen kinders ?

MIEL : Nee, en nu is 't te laat... Ik heb duiven.

PITOE : Ah ! En uw vrouw, Stans ?... Hoe is 't er mee ?

MIEL : Goed, ze heeft een hertziekte.

PITOE : Oh.

MIEL : Jamaar, 't is van mijn duivespel... Ze heeft nog geen puistje, z'is schone vet en ze knotert meer dan een beetje; maar in de grond is ze zo goed als koekebrood.

PITOE : Zoveel te beter... En wat is er geworden van Door, onze deftige broer ? Nog niet getrouwd ?

MIEL : Daar is-ie veel te gierig voor. (Pitoe lacht smakelijk) Vrijen kan-ie... Kost-ie... Maar da's nu wel uit.

PITOE : En wat doet, waarmee leeft-ie ?

MIEL / Hij is notarisklerk... Een mager broodje... Hij woont nog met Dèle, in 't ouderlijk huis.

PITOE : Ze kwezelet nog altijd, Dèle ?

MIEL : Zij ?... Ze wast 'r met wijwater. De paster heeft er meer werk mee dan met twee dozijn zondaars.

PITOE : (lacht) Zeg, toen ik van hier vertrokken, zeg maar weggelopen ben, dan hebben ze mij zeker een subiete dood gewenst ?

MIEL : Ik peis dat 't nog op hun maag ligt.

PITOE : Kan mij niettschelen... En Krulle, de pensejager ?.. Is-ie nog zo plezierig ?

MIEL : Welnee, hij is getrouwd...

PITOE : Ah !... En...

MIEL : Ja, zijn wijfke is ziek... En een kindje van twee maanden. En hij, op een avond is-ie half mank geschoten...

PITOE : Wat zegt ge ?... Wie... Wie ?

MIEL : Nooit 't fijne van geweten... Hij was aan 't denken op 't goed van de markies... De een zegt dat 't de markies is, die 't hem gelapt heeft, een ander de jachtwachter...

PITOE : En ze zijn natuurlijk vrijgesproken... Wat doet-ie nu ?

MIEL : Pensejagen... Hij is geen man meer om te werken... En 't denken zit hem in 't bloed.

PITOE : God van den hemel... (schudt mistroostig het hoofd) Krullie .

MIEL : Over een kwartuurke was-ie hier. Hij zal werekeren... Eh, daar is -ie.

KRULLIE : (op) Wel wel wel... Gij, Dolf ?

PITOE : Krullie ! Krullie !! (neemt hem bij de schouders.)

KRULLIE : Eh nondenondenondedomme... Wat ben ik blij.

PITOE : En ik, ik !... Mijn oude vriend... En ge zijt getrouwd, ge hebt een kindje ? Bravo !

KRULLIE : Dat heb ik. Ik leef nog hé !

PITOE : (Betast de arm en beziet het been van Krullie. Hij draait er haast een krakende vloek uit) Nondenonde Godver... Een mens kapot schieten voor een haas... 't Spijt mij dat ik indertijd de markies niet omvergelegd heb. Ge hebt mijn geweer neergetrokken... Jammer, nu zoudt ge nog Kurllie zijn, de reus met twee armen en twee benen.

KRULLIE : En gij zat voor uw leven in den bak... Nee, 't is beter zo. Ik ben toch maar een penser.

PITOE : En ik een clown... (heftig) Hier, Krullie, hier ! (Hij steekt hem een hoeveelheid bankjes in de hand.)

KRULLIE : (verrast) Wat is dat ? Al dat geld ?

PITOE : Niemendal... Uw vrouw is ziek... Wat zegt de dokter ?.. Hij komt niet ?... Dokters zijn dure vogels, hé ?.. Betaal hem !

KRULLIE : Jamaar, zovele.

PITOE : Ik sta nog bij u in de schuld... En later, als er iets niet gaat, ik ben er hé ! Of mijn dochter.

KRULLIE : (Wil het geld terug steken in één van Pitoe's zakken.)

PITOE : Nee !... Mij niet affronteren, kameraad.

MIEL : Bravo, Dolf.

KRULLIE : (Zijn gemoed komt vol. Hij kijkt met omfloerste ogen Pitoe aan, drukt hem fors de hand. Hij wil iets zeggen, kan niet, verweert zich, snikt in een vloek.) Nondenondedju !! (Hij buigt het hoofd, gaat langzaam heen)

PITOE : (Kijkt hem na, schudt mistroostig het hoofd) De arme duts... Dat spijt mij meer dan ik kan zeggen.

MIEL : Eh... 'k geloof dat Door en Dèle ginder komen.

PITOE : Ah... Spreek gij er eerst wat mee. Wilt ge ?.. Ik ben niet van plan ruzie te zoeken: maar als ze mij als de zonden van de wereld te laste leggen, dan, dan zou 't er kunnen stuiven... Tot straks. (In huis af)

(Miel fluit een deuntje, kijkt de lucht in.)

DOOR : (Op met Adèle. Hij ziet er uit als een burgertje dat de grote mijnheer wil uithangen. Hij steekt in een grijs-zwart gestreepte

broek, oud van snit, zwarte jas, ook uit de mode. Bril en puntbaardje.) Duive, die kerel, hij kwam ons roepen... Gij hebt een brief ontvangen ?

(Dèle ziet er helemaal een kwezel uit: een azijngezicht, gestalte lang en plat. Ze draagt zwartekleren en een onnozel grijszwart hoedje.)

MIEL : Ja... Van Dolf... Hij komt over met zijn dochter.

DOOR : Een dochter ?

DELE : Hoe kan hij een dochter hebben ?

MIEL : Er zijn zeker nog vaders, die dochters hebben ?

DOOR : 't Zou 't eerste kind zijn in ons familie: Adèle en ik niet getrouwd: gij hebt geen kinderen... En hij...

MIEL : Hier is zijn brief.

DELE : (Heeft hem het eerst te pakken en Door leest, gebogen over haar schouder.) De loeder. Een brief van niemendal... Hij bekent zelfs zijn schuld niet...

DOOR : En vol fouten... Hij is niet meer geleerd dan een halve koeier... Hij heeft nooit geleerd.

DELE : 't Doet: muilen trekken... Hij groet ons: de beste groeten aan Door en aan Dèle... Merci, 't is zeker... Wat weten we met dien brief ?

DOOR : Ja, wat weten we ?

MIEL : Dat-ie al in huis is met zijn dochter.

(Door en Dèle zijn eerst sprakeloos van verbazing... Dan:)

DOOR : Wacht... (Hij haalt een vuil kammetje uit zijn zak, kant een beetje zijn haar en schikt zijn das.)

(Dèle zet haar hoedje in plaats van recht een beetje scheef.)

DOOR : We zullen hem eindelijk te zien krijgen, de sloeber.

DELE : Als-ie missediener was, dronk-ie de wijn uit van meneer de paster.

DOOR : En hij molk de koeien in de weiden, zelfs een merrie.

DELE : Doodzonde.

DOOR : En zijn pensjagen... Dat heeft mij iets gekost... Hij ware beter nooit geboren, de bandiet.

- MIEL : (scherp) Hela hela ! Geen verwijten aan vader of moeder hé !..
Ze kunnen 't wel niet meer horen; maar... Maakt er geen moord van..
Laat Dolf explikeren en Sienva ook.
- DELE : Hoe zegt ge ?.. Sien... Sienva ?.. Dat is zeker een heidense
naam, niet van een heilige.
- MIEL : 't Doet, ze heet Sidonie, naar de naam van moeder, van óns moe-
der... Kijk, daar is ze.
- DELE : Dat;... Dat is geen meiske.
- DOOR : 't Is een jongen... Hij, ze rookt.
- DELE : Oh !... Róken.
- STANS : (Is verschenen met Sienva, Raoul en Duive. Sienva schijnt er
reeds vertrouwelijk mee om te gaan. Stans blijft staan, wijst
op Door en Dèle.) Kijk nichtje, Sienva, dat is nonkel Door en
tante Dèle.
- SIENVA : Oh ! Très heureuse. (Ze loopt er naartoe, zoent eerst Dèle,
die zich terug trekt) Bonjout ma tante... (Daarna Door, die zo
koud blijft als een ijsblok.) Bonjour, mon oncle. (Een stilte.
Oom en tante zien haar afkeurend aan.)
- DELE : (streng) Zijt gij de dochter van... van... ?
- DOOR : Van Dolf ?
- SIENVA : (Zwijgt eerst. Haar gemoed komt vol. Ze wendt zich tot Stans.
Klagelijk.) Tante... tante Stans.
- STANS : (neemt haar in de armen) Hier, lief kind.
- MIEL : Geen verdriet, Sientje... Ga in huis, en wacht tot uw papa hier
is.
(Sienva in huis af met Stans, Raoul en Duive.)
- MIEL : (Als ze verdwenen zijn.) Kan zij er iets aan doen dat ge niet
overeenkomt met 'r vader ?
- DELE : Een dochter... Is dat een dochter ?.. Z'is gekleed...
- DOOR : Als een jongen.
- DELE : En àl die toten ?... Zelfs aan Door... En ze komt af met een
soldaat.
- DOOR : En met Duive, die onnozelaar.
- DELE : Hoe kent ze die soldaat ?
- MIEL : Van er naar te kijken... Ze heeft hem ook gekust.
- DELE : Oh !.. Ze heeft Duive toch niet gekust ?
- MIEL : Bah 't doet! ze wilde geen bastaards maken, hé !

DELE : 't Is mij zeker de numero.

DOOR : Als ge de vader kent.

PITOE : (Op. Het is hem aan te zien dat hij bekend is met de hatelijke kennismaking van Sienva met haar oom en tante... Hij houdt zich kaarsrecht. Zo ziet hij er een echte mijnheer uit. Als hij dichtbij is zegt hij:) Dag Door en dag Dèle... (Reikt hen de hand. Ze geven er geen gevolg aan... Stilte) Ik zeg goê dag, ik reik u de hand. (stilte) Geen hand dus... Ook goed.

DOOR : Waarom ?.. Na alles wat ge ons aangedaan hebt...

DELE : Dat is niet te vergêten.

PITOE : Noch te vergeven hé ?... Echt kristelijk.

DELE : Wat hebt gij te spreken over kristelijkheid ?

DOOR : Gij hebt mij in de grond geboord.

PITOE : Toetoe... Kunt ge iemand in de grond boren, die niets is ?

DOOR : Hola, hola !

DELE : Door had geleerdheid, gij niet.

DOOR : Ik kon in de kamers geraken.

PITOE : Van volksvertegenwoordigers ?... Ach kom, daar zitten al clowns genoeg.

DOOR : Omdat gij een clown zijt, een echte.

DELE : Ja, gij.

PITOE : Daar ben ik fier om: een echte clown, geen hansworst.

DOOR : Beledigen is gemakkelijk.

DELE : Wat zijt gij wel dan ?

PITOE : (fier) Clown Pitoe... En als ik u goed bekijk, Door en Dèle, dan zie ik wel dat ge van de familie zijt.

DELE : Ah nee.

DOOR : Alstublieft.

PITOE : Moest ge met mij verschijnen in de cirk, ge zoudt zeker meest sukses hebben... bij 't eerste zicht... De mensen krijgen niet alle dagen zulke paljasgezichten te zien.

DOOR : Wat zegt ge ?

DELE : Hij is schandalig.

PITOE : Een daverend sukses: maar na vijf minuten zou het uit zijn, ze zouden u gezien hebben, van kop tot teen... Uitgekeken... Na de inventaris vraagt het volk spektakel... En daar zoudt ge staan, Door en Dèle, armoedig en bloot, tot op uw vel... Triestig, triestige clowns... Zwijgt !... Hebt ge fantasie, stalen zenuwen en stalen spieren ?.. Hebt ge levenswijsheid ?.. Waar zoudt

ge ze gehaald hebben ?... Ge zijt niet meer dan een koppel geiteboerkes.

DOOR : Genoeg !

DELE : Ja, genoeg.

PITOE : Ga door, Doorke.

DOOR : Hoe durft gij spreken, gij, die ons zoveel aangedaan hebt, zoveel verdriet aan moeder: twee jaar na uw schandalige vlucht is ze gestorven.

DELE : (met valse snik) Van verdriet.

PITOE : Ge liegt.

MIEL : Da's niet waar: moeder is dood van een dubbele longontsteking.

PITOE : Ziezo... Ik, ik heb altijd aan moeder geschreven, haar vergiffenis gevraagd; zij heeft mij nooit terug geschreven... Ge.. Moeder heeft toch mijn brieven ontvangen ?... Ik vraag u of ze mijn brieven heeft ontvangen ?

DELE : 't Was beter...

DOOR : 't Was beter haar die brieven te besparen.

PITOE : Schoelies!... Schandalige schoelies !... Was dat uw liefde voor moeder ?... Het achterhouden van brieven van een zoon, die ze toch nog altijd geren zag. Ik ben er zeker van... Ook heb ik moeder's naam gegeven aan mijn kind.

DELE : Maar ge waart op 'r begraafing niet.

PITOE : Kon ik ?... Ik wist niet dat moeder gestorven was, ik trok door Zuid-Amerika... En de cirkusdirecteur, en de toeschouwers, zij vragen zich niet af of uw moeder dood is of niet: ze vragen dat ge ze zoudt doen lachen... Ik heb ze doen lachen, lachen maar ; mijn gezicht lachte, maar mijn hart... voor moeder... (Hij is zeer ontroerd)

DELE : Totentrekker.

DOOR : Ja.

PITOE : Zwijgt ! Of ik vermoord u !.. Schijnheilige... Ik heb wellicht meer van moeder gehouden dan gij... Ik heb niet anders kunnen doen dan een schone rouwkrans zenden... Ge hebt hem toch op moeders graf gelegd ?

MIEL : Ik heb er hem op gelegd.

PITOE : Dus, gij niet... Ik had hem toch aan u gezonden, de oudste van de familie... Een rare broer.